

Lovgivning.

Ændringer i engelsk Straffelovgivning.

Af Oluf J. Skjerbæk.

Den 1. April 1915 traadte en ny og ret omfattende Lov af strafferetligt Indhold i Kraft i England; og da den indeholder adskillige Bestemmelser af mere almindelig Interesse, er der Anledning til her at henlede Opmærksomheden paa Loven.

Loven, hvis nøjagtige Titel er *Criminal Justice Administration Act 1914*, er dateret 10. August 1914 og betegnes efter sin Tidsfølge som 4 & 5 Geo. 5, c. 58. *) Den skulde efter en Bestemmelse i Slutningen af Loven være traadt i Kraft allerede den 1. December 1914, men ved en særlig Lov af 27. November 1914***) udsattes Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden — med visse Undtagelser — til 1. April 1915.

Skønt Loven overvejende beskæftiger sig med straffeprocessuelle Spørgsmaal, ændrer den dog ogsaa paa adskillige Punkter ældre Regler indenfor den materielle Strafferet, ligesom den giver nye Bestemmelser om Straff fuldbyrdelsen.

Den omfatter foruden den sædvanlige Oversigt over de ved Loven ophævede eller ændrede Lovbud og en Tavle over Retsgebyrer for de forskellige Retsskridt i Sager, som behandles ved Retter med summarisk Jurisdiktion***),

*) Lovens Tekst er at finde f. Eks. i *Chittys Statutes of practical utility*: Vol. 18, part 1, 1914 p. 199 ff.

**) *Criminal Justice Administration (Postponement) Act 1914* 5 Geo. 5, c. 9 — jfr. *Chittys Statutes 1914* p. 236.

***) Courts of summary jurisdiction. Der tænkes i det følgende, hvor ikke andet bemærkes, paa disse Retter, der vel ikke er kompetente til at afgøre vigtigere Straffesager, men dog har en ret udstrakt Kompetence og behandler langt det største Antal af samtlige Straffesager.

44 Paragraffer (sections), af hvilke adskillige er inddelte i flere Punkter (subsections). Iøvrigt kan der skelnes mellem syv enkelte Afsnit, der væsentlig handler om følgende: Første Afsnit (sect. 1—6) om Bøder og Retsgebyrer, andet (sect. 7—9) om betinget Fritagelse for Tiltale eller Straf (probation), tredje (sect. 10—11) om Adgangen til at sende Personer mellem 16 og 21 Aar til Borstal-Institutioner. I fjerde Afsnit (sect. 12—15) indeholdes forskellige processuelle Ændringer, i femte (sect. 16—18) Regler om Fængsling og Fængselsstraffe, i sjette (sect. 19—24) om Løsladelse mod Kaution eller Æresord. Syvende Afsnit, der er langt det største og omfatter sect. 25—44, overskrives blot »Almindelige og blandede Bestemmelser«, men indeholder forøvrigt en Række vidt forskellige Regler, hvoraf flere af betydelig Interesse, hvorhos Afsnittets sidste Paragraffer indeholder den fornødne formelle Hjemmel og de nødvendige Ændringer, for at Lovens Gyldighed kan udstrækkes til Skotland og Irland, der som bekendt hver for sig danner et fra det engelske forskelligt Retsomraade.

Naar dernæst nogle Bemærkninger om de enkelte Bestemmelser skulde gøres, kan man blandt dem, der handler om Bøder og Retsgebyrer, fremhæve den nye Regel i sect. 1 om, at en Ret for Fremtiden ikke maa udstede en Ordre om øjeblikkelig Afsoning paa Grund af manglende Betaling undtagen i Tilfælde, hvor Retten er overbevist om, at den paagældende kan betale Bøden straks, eller han paa Forespørgsel fra Retten, om han ønsker Henstand med Betalingen, ikke ytrer noget Ønske derom, eller han ikke har nogen fast Bopæl i Jurisdiktionen, eller der foreligger andre særlige Grunde, som afgjort tilsiger, at Henstand ikke bør gives. I alle andre Tilfælde end de her nævnte skal der gives ham Henstand med Betalingen, og Retten skal ved Afgørelsen tage Hensyn til hans Forklaringer, hvorhos Henstanden i hvert Fald skal være mindst 7 Dage. Tidligere (Summary Jurisdiction Act 1879 s. 7) tilkom der kun Retterne en Adgang til at indrømme Henstand. Der skal dog ikke være noget til Hinder for, at en Person, der melder sig til Afsoning inden Udløbet af den tilstaaede Henstand, hensættes til Afsoning.

En ganske interessant Regel findes i sect. 1 (3), hvorefter Retten m. H. t. Personer mellem 16 og 21 Aar, hvem der er tilstaaet Henstand som her berørt, kan bestemme, at de skal staa under Tilsyn af en af Retten dertil udset

Person, indtil den idømte Sum er betalt; og i saadanne Tilfælde skal Retten, inden den udsteder Afsoningsordre paa Grund af manglende Betaling, gøre sig bekendt med og eventuelt tage Hensyn til saadanne Oplysninger om den paagældende unge Persons Opførsel og Midler, som den beskikkede Tilsynsførende maatte give.

I alle Tilfælde, hvor Retten ikke vil give Henstand, skal Grundene til den øjeblikkelige Afsoning anføres i Afsoningsordren (s. 1 (4)).

Der gives ved s. 2 Retten Beføjelse til at indrømme yderligere Henstand ud over den en Gang indrømmede eller fastsætte Betaling i Afdrag.

Hvor delvis Betaling af en idomt Bøde har fundet Sted, skal Retten i Folge s. 3 i Modsætning til Reglen i Summary Jurisdiction Act 1879 s. 21 (4) ved Fastsættelsen af Afsoningstidens Længde sætte denne saa nøje som muligt i Forhold til det manglende Beløb, saaledes at der altsaa ved delvis Betaling sker en forholdsvis Afkortning i Afsoningstiden.

I s. 5 gives en ny og ganske betydningsfuld Regel. Det hedder heri, at der ved Bøders Fastsættelse bl. a. skal tages Hensyn til den paagældendes Formuesforhold, for saa vidt de er Retten bekendte, medens der ikke maa tages Hensyn til de ved Sagens Behandling paaløbne Omkostninger eller paalægges særlige Omkostninger ved Siden af Bøden. Tillige foreskrives det, at Bøden, eller hvad der indkommer af denne, skal anvendes saaledes: Først til Godtgørelse til Angiver eller Klager for Udlæg, som denne maatte have haft til Retsgebyrer o. l., dernæst til Betaling (til Retten d. v. s. the clerk) af saadanne Retsgebyrer, som ifølge Loven er paaløbne ved Sagens Behandling, men ikke betalt af Angiver eller Klager; først hvad der derefter bliver tilovers, tilfalder den Person eller den Kasse, som Bøden efter Sagens Beskaffenhed og de gældende Retsregler er tilkendt.

Det vil sikkert herefter ofte ske, at en paalagt Bøde ikke en Gang vil være tilstrækkelig til at dække de Udgifter, som Angiver eller Klager efter foranstaaende Regler har Krav paa at faa dækket af Bøden.

Ved s. 6 (1) fastsættes det, at der fremtidig skal være ensartede Retsgebyrer, nærmere fastsat i en i Loven optagen Tavle, for alle Retter i England med summarisk Jurisdiktion, medens Gebyrerne hidtil har været fastsat forskelligt for de enkelte Distrikter i Landet.

Sect. 7—9 handler som nævnt om betinget Fritagelse for Tiltale eller Straf (*probation*) og bestemmer bl. a., at der nu kan gives Foreninger, hvis Formaal det er at drage Omsorg for og føre Tilsyn med Personer under 21 Aar, naar de betingelsesvis fritages for Tiltale eller Straf eller løslades paa Prøve fra Opdragelsesanstalter eller Borstal-Institutioner eller skal staa under Tilsyn efter Ophold der, Anerkendelse af vedkommende Minister (Home Secretary), og saadanne anerkendte Foreningers Medhjælpere kan da af Retterne beskikkes til at føre Tilsyn med Personer under 21 Aar. Foreningerne kan efter visse nærmere Regler faa deres Udgifter godtgjort af Statskassen.

Der gøres endvidere ved de nævnte Bestemmelser forskellige Ændringer i den gældende Lov om »Provesystemet« (Probation of Offenders Act 1907) bl. a. for at ændre en ved Retspraksis fastslaaet mindre heldig Fortolkning af Lovens s. 2 (2), der giver Regler svarende til de i vor midlertidige Straffelov af 1. April 1911 § 6 fastsatte, f. Eks. om Paalæg om Afholdenhed fra berusende Drikke. Tillige gives der nu ogsaa Retten Adgang til at forlænge det Tidsrum, i hvilket en Person efter en tidligere truffen Afgørelse skal være paa Prøve og under Opsigt, medens Retten efter Loven af 1907 (s. 5) kun kunde forkorte Tidsrummet.

Ved s. 10 udvides de her omtalte Retters Competence, idet der gives dem Beføjelse til i Tilfælde, hvor der kunde idømmes en Straf af mindst en Maanedes Fængsel — uden Adgang til Omsætning af Straffen til en Bøde — at bestemme, at Personer mellem 16 og 21 Aar, som tidligere er dømt eller belinget fritaget for Straf uden at have overholdt Vilkaarene for Fritagelsen, og som desuden i særlig Grad — det være sig paa Grund af forbryderiske Vaner eller Tendenser eller paa Grund af Forbindelse med Personer af slet Karakter — synes at trænge til moralsk Paavirkning og Forbedring, ikke skal dømmes til Fængselsstraf, men i Varetægtsfængsel afvente, at deres Sag kan blive behandlet af en Ret med udvidet Competence (*court of quarter sessions*), hvorefter denne Ret, hvis den ogsaa finder det rigtigt, at den paagældende kommer under moralsk Paavirkning etc., kan lade ham indsætte i en *Borstal*-Institution i Overensstemmelse med Reglerne i *Prevention of Crime Act 1908*. Inden Afgørelsen træffes, skal Retten gøre sig bekendt med de Oplysninger, der maatte foreligge fra Fæng-

selsmyndighederne om hans Egnethed til Anbringelse i en Borstal-Anstalt; og Behandlingen i Varetægtsfængsel skal saavidt muligt ske efter Principerne i Borstal-Systemet («det modificerede Borstal-System»), for saa vidt han ikke efter vedkommende Ministers Anvisning overføres til en Borstal-Institution, til Afgørelsen falder.*)

Ved s. 11 ændres Prevention of Crime Act 1908, der fastsætter et Aar som Mindstemaal for Opholdet i en Borstal-Institution, saaledes, at det korteste Ophold nu bliver to Aar; det Tidsrum, i hvilket der føres Tilsyn med de paagældende efter Opholdet, forlænges fra 6 Maaneder til et Aar; og endelig skal Genindsættelse i Anstalten kunne ske for et Tidsrum af indtil et Aar i Stedet for som nu i tre Maaneder, alt naturligtvis for at muliggøre en mere gennemført Behandling.

For at undgaa de uheldige Virkninger, som Varetægtsfængslet efter Erfaringen har, særlig paa unge eller ikke tidligere straffede Forbrydere, giver s. 12 Retten Adgang til i Stedet for at anvende Varetægtsfængsel for en Dag, hvad Retten hidtil altid har haft Beføjelse til, at holde den paagældende tilbage i Lokaler, der hører til Tingstedet, eller paa en Politistation.

I Modsætning til ældre Ret bestemmer s. 13, at der ikke for Fremtiden maa idømmes Fængselsstraffe kortere end 5 Dage, hvorimod Personer, der har gjort sig fortjent til Fængselsstraf i saa kort Tid, i Stedet for at sendes i Fængsel i indtil 4 Dage kan indsættes i særlige dertil anerkendte Institutioner. Ogsaa Lokaler, der benyttes af Politiet, kan anvendes hertil.

Ogsaa ved s. 14 og 15 udvides Kompetencen for Retter med summarisk Jurisdiktion, idet man forhøjer de Maksimumsbeløb for den skete Skade, som danner Grænsen for deres Adgang til at behandle og paadømme Sager.

Reglerne om Fængsling og Fængselsstraffe frembyder mindre almindelig Interesse; kun kan mærkes, at det nu udtrykkelig bestemmes, at Afsoning af Bøder altid skal ske uden Arbejdstvang. Idømmes derimod Fængselsstraf uden Adgang til at omsætte Straffen til Bøde, er

*) Om Borstal-Systemet kan i det hele henvises til C. E. Cold: Borstal-Systemet (Nordisk Tidsskrift for Fængselsvæsen og praktisk Strafferet 1907 S. 69 ff.) og Aug. Gøll: Ungdomsfængslet i Danmark og Borstalsystemet i England (smst. 1911 S. 170 ff.).

Retten frit stillet ved Afgørelsen af, om der med Straffen skal forbindes Arbejdstvang. Endvidere bestemmes, at Ministeren (Home Secretary) i Tilfælde, hvor en Fange skønnes ikke at kunne behandles (eller opereres) forsvarligt i Fængslet for en eller anden Sygdom, kan lade den paagældende overføre til et Hospital eller en anden passende Plads, for at den fornødne Behandling kan finde Sted. Denne Regel minder om den under Navnet »Cat and Mouse Act« saa velkendte Lov, The Prisoners (Temporary Discharge for Ill-Health) Act, 1913 — 3 Geo. 5, c. 4, hvorefter adskillige af de krigsførende Stemmeretskvinder efter en tilstrækkelig energisk Hungerstrejke opnaaede Løsladelse for en Tid.

De i s. 19—24 givne Regler om Løsladelse mod Kaution eller højtideligt Løfte om at give Møde til nærmere fastsat Tid viser, at man ønsker at indskrænke Anvendelsen af Varetægtsfængsel. Naar en Dommer paa den mod en Person udstedte Arrestordre har givet nærmere Oplysning om, paa hvilke Vilkaar han kan forblive paa fri Fod, kan Politiet fremtidig, efter at have anholdt den paagældende, atter loslade ham, hvis han gaar ind paa de stillede Vilkaar; men i det hele gives der (se navnlig s. 22) Politiet en udvidet Myndighed til at skønne over Nødvendigheden af at anvende Varetægtsarrest og til i Stedet for denne at nøjes med Kaution af den paagældende.

Blandt Lovens blandede og almindelige Bestemmelser kan fremhæves en Regel i s. 28 (2), hvorefter det i al Almindelighed skal være en Ret tilladt i Straffesager at modtage Forklaring af Børn uden Bekræftelse med Ed, naar Barnet skønnes at være i Besiddelse af tilstrækkelig Indsigt til at forstaa Betydningen af Forklaringen og er klar over Pligten til at tale Sandhed. Tidligere fandtes kun en speciel Regel i Børneloven af 1908 s. 30 gældende for Sager om Overtrædelse af visse af denne Lovs Bestemmelser.

I samme section (3) bestemmes, at Ægtefællen til en Person, der tiltales for Bigami, uden Tiltaltes Samtykke kan føres som Vidne baade for og imod Tiltalte, medens man tidligere fulgte den almindelige Regel om, at Ægtefællen ikke kan føres som Vidne.

I s. 30 bestemmes, at i Tilfælde, hvor en Ret paa lægger en Person at betale noget til en anden i periodiske Bidrag, kan Retten, hvis den finder det rigtigt, fastsætte,

at Betalingen skal ske gennem en til Retten knyttet Person eller en anden dertil egnet uden Udgift for vedkommende Part.

S. 34 giver vigtige Regler om Ansættelse og Lønning af de juridisk uddannede Retsskrivere (clerks), som er knyttede til Retter, der beklædes af Fredsdommere eller Magistratspersoner, for at kunne give disse, der ofte er Lægmand, den fornødne juridiske Vejledning. Det fastslaaes bl. a., at Udnævnelser fremtidig skal godkendes af Statsmagten (Home Secretary), medens for de stedlige Myndigheder paa egen Haand kunde foretage Udnævnelser.

I s. 36 finder man et Par Regler om legemlig Revselse som Straf, idet det i (1) hedder, at ingen Person maa dømmes til Legemsstraf mere end én Gang for samme Forseelse, og i (2), at saadan Straf kun maa idømmes ifølge Lovhjemmel. Naar det har været nødvendigt at fastslaa dette sidste udtrykkeligt, skyldes det, at Pryglestraffen ifølge den gamle engelske common law var en almindelig anvendt Straf baade overfor Mænd og Kvinder. I 1820 afskaffedes den dog overfor Kvinder og afløstes af Fængselsstraf.

S. 37 udvider Adgangen til Appel fra Retter med summarisk Jurisdiktion til højere Ret (courts of quarter sessions) meget betydeligt, idet der fremtidig kan appelleres af en domfældt i alle Tilfælde, hvor han ikke har tilstaaet sig skyldig eller indrømmet Anklagens Rigtighed, medens der tidligere desuden krævedes, at han var bleven idømt Straf af Fængsel uden Adgang til Omsætning til Bødestraf.

Som det ses af de i det foregaaende fremdragne Punkter, er Lovens Indhold yderst broget; men man har sikkert Lov til at hævde, at Lovens Betydning ikke mindst ligger i de Regler, der paa forskellig Maade afrunder og fuldkommengør tidligere givne Love om Behandlingen af unge Lovovertrædere og saadanne, der første Gang forser sig. Det er tydeligt, at flere af de nu indførte Ændringer hviler paa de Erfaringer, der er indvundne ved de tidligere Reglers Anvendelse i det praktiske Liv. Loven viser en tydelig Tendens til ogsaa overfor de 16—21aarige at anvende en vidtgaaende Individualisering. Lige saa rigtige synes dens Bestræbelser for paa den ene Side at sikre, at paalagte Bøder virkelig betales, og paa den anden Side at undgaa, at der gribes mere forstyrrende ind i de paagældende Personers private Liv end højst nødvendigt.

Endelig findes der mange Steder i Loven Udtryk for Bestræbelser for at skabe ensartede Regler paa Omraader, hvor megen stedlig Særegenhed hidtil har holdt sig.

De korte Fængselsstraffe har allerede tidligere været Genstand for skarp Kritik i England*), og der gøres i Loven flere Tilløb til at komme dem til Livs; men helt synes dette dog ikke at være naaet, saaledes som Loven foreligger i Øjeblikket.

Marts 1915.

*) Se f. Eks. adskillige Steder i Report of the commissioners of prisons and the directors of convict prisons for the year ended 31st March 1913 Part I-II, London 1913, jfr. nærværende Forf. i Ugeskrift for Retsvæsen 1913 B, S. 307 ff.